

Кумчо Вълчо.

Три дни вече Кумчо Вълчо
Броди пуститѣ гори;
Прѣдъ очитѣ му тъмнѣе,
Гладъ ужасенъ го мори.

Тукъ надушва, тамъ назърта
— Вредомъ пусто: снѣгъ и скрѣжъ;
И отъ злоба зжби кълца, —
Зжби жадни за грабежъ.

И, измжченъ, къмъ селото
Да отиде, се рѣши.
„Охъ дано е на сполука!“
Кумчо Вълчо се тѣши.

Тихо-мълкомъ приближава
До селото вече е той . . .
Но усѣтиха го псета
И подзеха страшенъ вой.

Наискочиха селяци,
Екна цѣлото село;
Вълчо пакъ назадъ потегли,
Пакъ на старото тегло.

Драго.